

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Sanctae Mechtildis virginis ordinis Sancti Benedicti Liber specialis gratiae

**Mechthild <von Hackeborn>
Mechthild <von Magdeburg>**

Pictavii, 1877

Caput V. De tribus quae debet homo revolvere mente.

[urn:nbn:de:bsz:31-60070](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-60070)

Ad primum videbatur sibi quod legere deberet *Tibi decus et imperium, tibi gloria et potestas, tibi laus et jubilatio in sempiterna sæcula, o Beata Trinitas Deus*; ad secundum, *Te jure laudant, te adorant, te glorificant omnes creaturæ tuæ, obeata Trinitas. Tibi laus, tibi gloria, tibi gratiarum actio*; ad tertium, *Ex quo omnia, per quem omnia, in quo omnia, ipsi gloria in sæcula, Tibi laus*. Post hæc, secundum desiderium animæ, ornamentum illud, quod erat in pectore dilectoris sui Jesu, divisit se, et anima intravit mellifluum Cor Christi, ibique unus spiritus cum Dilecto effecta, procul dubio gustavit et vidit quæ non licet homini loqui.

CAPUT V.

DE TRIBUS QUÆ DEBET HOMO REVOLVERE MENTE.

ITEM instructor ejus, omnium optimus magistrorum, dixit ei : « Tria te docebo, quæ quotidie meditando animo revolvās, et multa tibi inde provenient bona. Primo igitur, recole in gratiarum actione quanta tibi bona feci in creatione et redemptione : scilicet, quod te hominem ad imaginem et similitudinem meam creavi, et propter te homo factus, post innumera quæ sustinui tormenta, amarissimam pro amore tui subii mortem. Secundo, cum gratitudine recole quanta tibi beneficia exhibui, ab hora nativitatis tuæ usque ad præsens ; scilicet, quod speciali dilectione de mundo vocavi te, et multoties me animæ tuæ inclinavi, replens et inebrians eam dulcedine meæ divinæ gratiæ, illuminans cognitione, et inflammans dilectione ; et quod quotidie in Missa ad te venio, paratus omnia desideria tua et voluntatem adimplere. Tertio,

Gratiarum
actio pro
triplicibus
Dei
beneficiis.

in gratiarum actione laudans, recale quanta tibi in cœlo æternaliter daturus sum, affluentiam omnium bonorum, cum longe supra quam credere aut æstimare possis, omnibus te bonis cumulabo. »

« Et hoc dico tibi vere, quia multum placet mihi ut homines de me confidenter magna præsumant; nam quisquis mihi crediderit quod post hanc vitam supra meritum suum illi benefaciam, et proinde me laudans gratias egerit in hac vita, in tantum mihi acceptum erit, quod eum in quantumcumque credere aut præsumere potest, tantum et in infinitum amplius supra omne meritum suum remunerabo; quia impossibile est hominem non percipere ea quæ credidit et speravit. Ideoque utile est homini ut a me magnum sperando, bene mihi credat. » Et anima: « O dulcissime, si tibi ita acceptum est quod homines tibi bene credunt, dic quæso quid credere debeam tuæ ineffabili bonitati. Respondit: « Certa spe credere debes quod te post mortem suscipiam, sicut pater filium suum amantissimum, et quod nunquam aliquis pater tam fideliter cum unico filio suam hæreditatem divisit, sicut ego omnia bona mea, et meipsum tibi communicabo. Secundo, accipiam te, sicut amicus amicum carissimum, et tantam tibi exhibebo amicitiam quantam ullus ab amico suo potuit experiri. Nunquam enim tam fidelis amicus inventus est, qui aliquem fecerit aut facere possit amico suo dolum; ego autem qui sum fidelis, et ipsa fidelitas sum, nunquam meis fraudem facere possum amicis. Tertio, suscipiam te sicut sponsus sponsam unice sibi dilectam, cum tanta deliciarum affluentia, omnique deliciositatum copia, quod nunquam sponsus tam dulciter sponsam suam allexit, sicut ego te suavissima blanditate delectabo, et torrente meæ divinitatis inebriabo. »

Et anima: « Quid dabis, inquit, eis qui tibi de his crediderint? » Respondit: « Dabo eis gratificans cor, quo omnia

Quantum
a Deo
speraverit
homo,
tantum et
plus
accipiet.

Anima
est Dei
filia, amica
et sponsa.

dona mea cum gratitudine suscipiant. Daboque eis cor amans, quo me fideliter diligant, et tertio, dabo eis cor, quo me semper in amore laudent; more cœlestium, qui me in amore laudantes semper benedicunt. »

Quale cor
accipiet
qui Domino
de his
crediderint.

CAPUT VI.

QUALITER CHRISTUS DEBEAT LAUDARI IN SINGULIS MEMBRIS SUIS.

NOCTE quadam, cum se ad sanctam Communionem orationibus et meditationibus præparet, vidit se quasi staret in conspectu Domini, quem dum præcordiali affectu laudare desideraret, dixit ad eam : « Aspice me : in lineamentis corporis mei lauda me. Lauda caput meum, hoc est, divinitatem meam, sicut scriptum est : *Caput Christi Deus.* (I. COR. XI. 3.) Lauda frontem meam, hoc est imperturbabilem pacem et tranquillitatem meam ; quia in fronte apparet cum homo mente turbatur. Lauda oculos meos, id est, meæ divinitatis claritatem. Lauda aures meas, hoc est, misericordiam meam, quam toties precibus et miseriis hominum inclino, quas etiam nec minimus gemitus, qui non audiatur, valet præterire. Per nasi mei rectitudinem lauda justitiæ meæ rigorem, cui quidquid juste inciderit nunquam aufertur. Per nares meas, lauda delectabilitatis meæ amœnitatem, quia nihil adeo redolet amanti animæ sicut suavitas amoris mei. Per os, intellige sapientiam meam, quæ omnia bene et suaviter ordinavit. Per mentum, humilitatem meam, qua de cœlo in uterum Virginis me reclinavi. Per collum, liberalitatem patientiæ meæ, qua tuli onus peccatorum, non solum eorum qui tunc erant, sed omnium usque in finem sæculi

Minimum
audit Deus
gemitum
hominis.